

Dit artikel is in 2014 gelukkig gedateerd. Er zijn in de afgelopen jaren dingen veranderd. Mede dankzij de opmars van de mobiel met mogelijkheid tot nemen van foto's.

Het aantal foto's bij gevonden dieren is sterk gestegen en ook kan men tegenwoordig bij veel asielen on line zien welke dieren er verblijven. Dat bespaart iemand die zijn dier zoekt een hoop frustratie, geld en tijd. Zie www.dierenasiels.com

Artikel

(geschreven medio 2008)

Op acht oktober vorig jaar (2007) verdween mijn witzwarte kater Pieter en nog geen drie weken later zijn zwartharige buurmakker Bink. Tot dan toe wist ik niet veel van de Dierenbescherming af. Altijd had ik aangenomen dat deze organisatie bestond uit een hoofdkantoor met afdelingen in de regio's met asielen. Na de verdwijning van Pieter en Bink bemerkte ik dat dit heel anders in elkaar stak. De Landelijke Dierenbescherming lijkt een soort paraplu met stichtingen die een eigen beleid kunnen voeren. Bovendien blijken lang niet alle asielen door haar erkend te zijn. In haar jaarverslag 2007 las ik dat zij streeft naar meer samenhang en samenwerking. De vraag is, hoe krijg je al deze zelfstandige stichtingen, erkend of niet, zover om meer samen te werken? Als dierenvrienden massaal zouden laten weten dat samenwerking zinvol en in het belang van dieren is, zou dit wellicht versneld tot stand kunnen komen. Door versnippering laat men nu veel geld liggen en dat is jammer voor de dieren. Samenwerken zou extra geld kunnen opleveren. Dit zou asielen die nu niet erkend zijn een stimulans kunnen geven om zaken zo te veranderen dat men die erkenning wel kan verkrijgen.

Het asiel in mijn woonplaats was niet erkend en het leek alsof niet iedereen bij dit asiel goed met een computer overweg kon. Ook bij sommige asielen in de regio leek dit het geval. Mails bleven onbeantwoord en ook berichten verstuurd via de contactmogelijkheid direct on-line leidden niet altijd tot het krijgen van antwoord. Na heel wat telefoongesprekken begreep ik dat dit niet op onwil berustte maar dat sommige medewerkers gedeeltelijk digibeet konden zijn. Het beste voorbeeld was een vrouw van een dierenopvang, die ik door de telefoonlijn bijna voelde zweten toen ik haar om een correct mailadres vroeg, nadat zij mij had verteld dat ze al een tijd met een ander mailadres werkten dan op de webpagina vermeld stond. Waarom was dat mailadres dan niet op de webpagina aangepast?

Wat mij ook verbaasde, was dat er op de webpagina voor vermiste en gevonden dieren van Amivedi, een stichting die gelieerd is aan de Dierenbescherming, zo weinig foto's bij de dieren stonden. Veel mensen die dieren hebben, hebben toch vaak een gewoon fotootje van hun dier dat snel genoeg gedigitaliseerd kan worden. Aangezien er ook weinig foto's bij de gevonden dieren stonden, leek mij dit aan sommige asielen te liggen. Daar worden dieren als vermist opgegeven en daar komen de gevonden dieren binnen. Kan men niet met een digitale camera en scanner overweg of ontbreekt het aan geld om deze apparatuur aan te schaffen? Meer foto's van vermiste dieren plaatsen heeft als voordeel dat het makkelijker en minder tijdrovend is voor medewerkers bij een asiel om gevonden dieren te vergelijken met vermiste dieren. Mensen zijn visueel ingesteld en een blik op een foto brengt sneller duidelijkheid dan het doorlezen van talloze beschrijvingen. Het plaatsen van meer foto's bij gevonden dieren betekent voor mensen die een dier kwijt zijn dat ook zij sneller kunnen zien of hun dier gevonden is. Voor de coördinatoren van Amivedi betekent het dat zij minder mails te beantwoorden krijgen. Om een voorbeeld te geven, iedere melding over 'kater, witzwart, gecasteerd' kon op Pieter slaan, dus reageerde ik erop. Als er foto's bij hadden gestaan had ik meteen gezien dat het Pieter niet was en dit had de coördinatoren werk bespaard.

Omdat ik weet dat sommige asielen in de rode cijfers staan begrijp ik dat je niet kan zeggen 'koop een scanner en een digitale camera'. Ook het organiseren van cursussen om medewerkers beter met internet, e-mail en andere computerprogramma's te leren omgaan kost geld. Toch zou hier geld beschikbaar voor kunnen zijn, als die stichtingen zouden samenwerken met de inkoop van allerlei goederen, zoals computers, kantoormeubilair, licenties op computerprogramma's en ook voeding voor de dieren: hoe groter de order, hoe hoger de korting die men kan bedingen. Nu zullen sommige asielen misschien korting op diervoeding krijgen via een lokale dierenwinkel maar die korting zal niet zo hoog zijn als de korting die men zou kunnen krijgen door de voeding gezamenlijk direct bij de fabrikant in te kopen. Bovendien handelt die fabrikant enkel in diervoeding terwijl een dierenwinkel

ook in dieren kan handelen. Deze handel in dieren veroorzaakt soms veel dierenleed waar zo'n stichting dan indirect aan meewerkt. Vaak kopen mensen ondoordacht een dier in een dierenwinkel en is later het dier de dupe als men spijt krijgt van deze aankoop. Er wordt afstand van gedaan of het wordt gewoon de deur uitgezet.

Ook op een ander terrein zou samenwerking meer geld voor asielen en dus voor de dieren kunnen betekenen. Gemeenten zijn wettelijk verplicht om een gevonden dier minimaal veertien dagen te voeden en te huisvesten alvorens het verkocht mag worden. Een gemeente mag dit uitbesteden aan een asiel dat daarvoor van de gemeente een vergoeding krijgt. Nu bespreken asielen verhoging van de vergoeding enkel met de eigen gemeente. Bij samenwerking zou een delegatie uit de diverse stichtingen en/of de Landelijke Dierenbescherming direct met de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG) hierover kunnen onderhandelen. Door op deze manier het onderwerp op landelijk niveau te bespreken zou men zelfs aanvullende vergoeding kunnen aanvragen bij het Rijk en bij de provincies. Ook verlenging van de twee weken periode naar drie weken of een volle maand zou met de VNG besproken kunnen worden. Uit eigen ervaring weet ik dat twee weken niets is bij de vermissing van een dier dat soms buiten de eigen regio kan zijn terechtgekomen. Nu komt het regelmatig voor dat iemand een vermist dier te laat terugvindt en het dier al verkocht is. Dit is niet in het belang van het betrokken dier, dat zo hond of kat van de rekening is.

Voor medewerkers van al die stichtingen zou samenwerking op een ander terrein eveneens zinvol zijn. Soms worden zij met akelige situaties geconfronteerd. Bij asielen komen naast gevonden en zwerfdieren ook verwaarloosde en/of mishandelde dieren binnen. Het komt ook voor dat afstandsdieren 's nacht over het hek bij een asiel worden gegooid. Dit zijn traumatische ervaringen voor de mensen die daar werken, waarbij nazorg nodig kan zijn. Ook medewerkers van dierenambulances worden soms met nare situaties geconfronteerd. Op de onafhankelijke dierenambulance forumpagina staat het relaas te lezen over een brand in Boxtel waarbij dodelijke slachtoffers vielen. Om de uit het brandende huis geredde hond op te halen, moesten medewerkers van de dierenambulance langs de nog op straat liggende dode en gewonde slachtoffers. Terecht stelt een medewerker van een dierenambulance op die forumpagina dat het geen overbodige luxe is als er na zo'n rit enige vorm van psychische begeleiding zou zijn. Uit de reacties blijkt dat iedere dierenambulance stichting zelf iets moet regelen. Een ander voorbeeld om te staven dat nazorg noodzakelijk is, is het ruimen van de kadavers van tientallen op gruwelijke wijze gevilde nertsen. Het opruimen van kadavers is onderdeel van het werk dat medewerkers van dierenambulances doen binnen de gemeente waar ze actief is, en gebeurt in het belang van die gemeente. Zouden medewerkers van asielen en dierenambulances, die op vrijwillige basis eigenlijk gemeentelijke taken vervullen en hierin soms akelige ervaringen opdoen, niet op één lijn moeten worden gezet met medewerkers van politie en brandweer een ggd in het krijgen van psychische hulp bij de verwerking van traumatische ervaringen, die zij tijdens het uitoefenen van hun werk kunnen oplopen. Ook dit onderwerp zou op landelijk niveau met de VNG besproken kunnen worden als al die stichtingen meer zouden samenwerken. Zoals de Landelijke Dierenbescherming terecht op haar webpagina stelt, kan er meer worden bereikt als de krachten worden gebundeld.

Na de verdwijning van Pieter en Bink ben ik me bewust hoe belangrijk meer samenwerking is. Ik hoop dat dit discussiestuk een bijdrage daaraan levert. Zoals ik ook nog altijd hoop dat iemand Pieter en Bink ziet en ik ze eindelijk teruggevonden heb.

Bedankt voor het lezen,

Rob Keyzer